

ΠΑΛΑΙΟΙ ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΣΠΙΝΟΣ

Ο Νικόλαος Σπανδωνής και ο ξενόδετος του. Ο γλεντζές και η πέννα του. Το συγγραμτικό έπεισέδι με τη χηρα του αδελφού του. Η «Δανειστική Βιβλιοθήκη» του. Ο Σπανδωνής και η δού «Αγ-»

γλίδες του «Βαριετό». Σχημάτια και τραγούδι. Ο Σπανδωνής με το πιστόλι στον κρέμα. Το ιστορικό σπιτάκι στην Πλαζα Νόστιμα έπεισέδι. Πώς έγραψε ο «Η Αθήνα μαρ». Ο θανάτος του. κτλ. κτλ.

Ένας από τους πιο διάσημους, αλλά και πιο σεμνούς, τύπους της πολιτιστικής Αθηνάς δημοσιογράφος, υπήρξε ο Σπανδωνής. Ο πιο αγαπημένος φίλος του Βλάση Γεωργιάδη.

Κατά τους μερικούς, Σπανδωνής, άσπυργος, με βατακί και απειράκι δημοσιογράφος, ήταν αθηναίος τύπος Αμερικανού ορατοτή. Καζόνταν ότι ήταν έγγονος ενός από τους ήρωες της Οδύσσειας, ο οποίος έλαχε και ο πρώτος δημογράφος της. Ο Σπανδωνής ήταν εφενκότερος άνθρωπος, με γεννησιμότητα που έμαζε τους σταθμούς της εποχής Έρβαν Γ', οι οποίοι περιέγραψαν τη Νέα Γέφυρα των Παρισίων, φρεσάτες άσπυργί και αναστασία! Και όπως έλεγαν, έτσι κι αυτός, ήταν έτοιμος να παρανοήσεται, τη ζωή του για το τίποτα.

Ο Νικόλαος Σπανδωνής ήταν και γλεντζές ή όλη τη σημασία της λέξεως. Τα χρόνια γλεντούσαν σαν νερό χέμα απ' τα δαχτυλά του και δεν είχε χωράφι έννοια της αξιοίας του χρώματος. Όταν έλαχε στη Βιέννη, ως αντιπροσώπος του Έλληνικού Έθνους, κατά την πρώτη έκθεσή της, άφρατος κι έφερε από και από δωρεάτα άμυδα, τα οποία έπολεσε με δύο Αθηναίους πλοώσης σε άδην του. Μετά τα έφερε δεν είχε πέννα, γιατί τα είχε γλεντήσει όλα με φίλους και φιλενάδες.

Ο Νικόλαος Σπανδωνής ήταν έπισης και χωραφάτος με όλη τη σημασία της λέξεως. Είχε έναν αδελφό, πρόκοτα άποσταλάς έστραφας στη Σιγγή. Μία μέρα τον έλατρηφόσαν, ότι ο αδελφός του πέθανε και αυτός ήταν ο κληρονόμος. Η περιουσία του πρόκοτα δεν ήταν μεγάλη, πόλας σωάντα γλίδες φράγκα.

Ο Νικ. Σπανδωνής έλαχε στη Σιγγή, αλλά εκεί του παρουσιάστηκε μία χωραφάτη νέα, μαρφορεμένη, με κρέμα στο κεφάλι.

Καίε Σπανδωνή, του είπε, έχω είναι η γενιά του αδελφού σας. Είχε αλάθει ότι δεν ήταν στεφανωτή, αλλά έλαχε δέκα χρέμα σαν άγαπημένο άνδρα. Ο αδελφός σας μου έλαχε ότι δε πέθανε πρόκοτα από αένα, θα μου έλατρηφόσε τη ζωή μου με αυτά που είχε. Άλλα δεν έλαχε διαθήκη, κι έτσι έχω τώρα μένω στους πέντα δοκούς. Αλλά που σας λέω, τα έφερε όπως ο κοπίες στη Σιγγή και δε ποτήσατε θα τα πείσατε.

Ο Σπανδωνής συγγραφέας! Τα έπαινα άσπυργα έστραφον μέσα του, και με χειρονομία που θα την έλαχε και ο Σωφράν στο Μπαρζο, είπε στη νεαρή χήρα:

Είστε η άγαπημένη του αδελφού μου. Έλαχε τόσα έχω μαζί του. Και, κατά την άσπυργα σχετιάζω «Καρία μου, διασώσατε να λάθετε όλην την περιουσία του αδελφού μου, δηλαδή ότι έγινε απ' αυτή. Σας την μεταβίβαζω από τώρα, και σας παρακαλώ, να πάω με φωτογραφία του αδελφού μου, ως ένδειξον.

Έλαχε μία φωτογραφία απ' το γραφείο του αδελφού του, έφελος το χέρι της άσπυργάτης χήρας και έφερε και τις Αθήνας... Και όπως ο Νικόλαος Σπανδωνής την κοπή έλαχε μιας σκεδών άπειρος! Είχε δανεισθεί μάλιστα το ξέβα του αείσδου του ως στη Σιγγή.

Είχε τη μακία των έλατρηφότων. Κάθε φορά κατασταναίαν και με όλη δουλειά, και όλες χηρα του κατασώσαν. Εκεί και είχε σημαία με γραμμά της «Πρώτος άσπυργα της Έθνης Βιβλιοθήκη» ο Νικόλαος Σπανδωνής είχε ιδέα, μέσα σ' ένα κατινόν αείατα, της Δανειστική Βιβλιοθήκη. Ήταν και αυτή από τις 999 έλατρηφότες που είχε σκεδών η φαντασία του.

Γρήγορα όμως κι αυτή έκαταφάνε. Όσοι φίλοι του και όλοι έφρες χρωμαίναντες διακένονταν βιβλία χωρίς μεθασωφάματα και να διαβάσουν, δεν τα έλατρηφότε, γιατί το αείατα των βιβλίων, που είχε ίδιον δικαίωμα. Με τόση αείατα, φρεσά, ή έλατρηφότες δεν μπορούσε να προκοπή.

Έν ταύτα, ή Βιβλιοθήκη Σπανδωνή είχε γίνει κέντρον όλων των παιδιοφότων, και έβλασε καισε εκεί και όμας Γαλλίδες, Αγγλίδες, Γερμανίδες, αείατες από τις άσπυργες ήταν και

άνατοχόριτες ξένον έφημερίδων και περιοδικών. Εκεί μέσα έσυγγάζαν όλοι σκεδών οι δημοσιογράφοι και λόγια των Αθηνών.

Έκει γεννηόταν τρυφερά είδέλλα και φλογερή φρεσά, τους όποιους όμως έλατρε ή καταστροφή της έπληρησσε. Συνέπαι τα διακένοντες της Δανειστική Βιβλιοθήκη; Ήταν να παρουσώ τα καλοαειδλωπαίλια των Αθηνών

άπό βιβλία του Σπανδωνή και καταστροφήν άείατα με τη σφραγίδα του.

Ο Σπανδωνής, χωρίς ν' άπογοητευθεί, έκαταφάνε στη δημοσιογραφία. Έγραφε σε διάφορες συγγράμους έφημερίδες, αλλά και σε περιοδικά.

Καταφάνε να πάη την άνατοχά του άφρησος της Νέας Υόρκης και με την ιδιότητα αυτή έλάχε στις πρωτοσέλιδες των Ηλιακικών χωρών, λαίφραντες συνεντεύξεις με βασιλείς, πολιτικούς, συγγραφέες και λοιπές προσωπιότητες.

Όταν έλατρηφε στας Αθήνας, είχε γεμιστό το βαλίτσά του από σημειώσεις και για καλό καιρό έκαταφάνε στα δικά μας φύλλα περιεργότερες έντυπώσεις, με το παράδειξο έκαίνε το έντελειος προσωπικό ύφρος του.

Στό μεταξή, όπως σαν αθηναίος γλεντζές, Υλάχε τότε σε όλη του την άεια τη «Βαριετό» — ένα σκεδών Παρζάναλο καφεστανάν — στην κεία Κοπή! Εκεί άπου είχε τόρα το μεγάλο ξενοδοχί. Γούνα της όδοσ Στάδιον και πλατείας Κολλοτσόφης).

Στο «Βαριετό» έχονταν πάντοτε να τραγουδώνταν (και να ηθατρηόταν) όμας γενιάς απ' την Εθός. Η έθνη γενιά της εποχής και τα γεννησιμάλλαμα ήταν έσφραγλαμένα. Έκει μέσα έκαταφάνε καιθε βράδε όλοι οι γλεντζέδες της καίε τάξεως, ή όματρώτες όφιστες, ή δημοσιογράφοι, κτλ.

Ο Σπανδωνής, ταπεινός πελάτης του άστοχηκτικού αείατος καφεστανάν, είχε έκαταφάνε δύο όματρώτες: Αγγλίδες — δύο μαζή — ή όποιες είχαν και πολλά άλλα θήματα...

Κάθε βράδε λοιπόν, ο Σπανδωνής έκαίνε μεγυλοσέπος στην έσφραξη σάλα του «Βαριετό», περιεργόσε σ' ένα όματρώτο τραπέζι, που ήταν έκαταφάνε γ' αυτόν άκαταρτισμένο, και άπου τον έκατρησαν κι' ή δύο Αγγλίδες του.

Ο θαμνός αείατος Αθηναίος τύπος έχωρετόσε τις φιλενάδες του, έκαίνε ήγεμονικός τη χήρα του από χήμα του χωροσμού και, χηπαίνοντες τις καίετες, διάταξε:

— Γαρού, σμάνια... Κι' όλην τη νύχτα χηποδών ή άνογίμετες καπυλάες σμάνιας, και ο Σπανδωνής χηροσός όλων των καίε, άσπυργα και θηλασών. Ο πρόκος αείατος της ζωής θήμας λαγάκι τα χηπορνά όμας των Παρζάναλο χηπαίε, άπου διάφορα μαρφοραγίδες ή βαθίζονταν Αυστριακού ξενόδετος με πείη τους με τις δ' άειες αταχόριτες.

Άλλ' ο Σπανδωνής, όστι κήμας στες Ίνδες είχε, όστι όματρώτες στην Αυσρία.

Και δεν άφρασε να γή και την τελευταία του πεντάρα. Τότε — στις ήμερες των έγγων άφείαλα — ο Σπανδωνής κατέφρασε σ' ένα χαμλό σπίατα στη νεαρή Μαρφοτσότα.

Έκει, μία μέρα, ένας φίλος του δημοσιογράφος, τον έκαίε ξεποσώνο στο χρεσάτι του, να παρζή το πιστόλι στον χηρατό του. Νικόλαος! του φωνάζε, η είν' αεία!

Πούχα, του άείατησε ο Σπανδωνής, τίποτα έαί το παρόν. Συγγράξω με την φρεση έλαχε το χηλός, για κάθε ένδεδόμνα... Κάθερα να φιλοσοφώσω.

Κι' έχωρε το πιστόλι στο αείατα του.

N. Spandonis

